

**БЕРИСЛАВ
БЛАГОЈЕВИЋ**

**МИ У
МАГЛИ**

Пресинг

ПРЕСИНГ, 2015.

БЕРИСЛАВ БЛАГОЈЕВИЋ МИ У МАГЛИ

Издавач

Друштво за афирмацију културе – Пресинг,
Младеновац

Контакт

presing.org
konkursiregiona.net
kr.presing@gmail.com

Уредник

Предраг Милојевић

Фотографија на корицама

Братислав Костић
<http://www.petroglyph.rs>

Штампа

Пресинг издаваштво, Младеновац
стр 58. / 20 см. / Тираж: 300.

Година издања

2015.

ISBN

МИ
У
МАГЛИ

Берислав Благојевић

ПРЕСИНГ, 2015.

Copyright © 2015. Берислав Благојевић

НЕГАЦИЈА

Не негирам,
Него негодујем због
Негостољубивости његове.

Не бјежим,
Већ режим на режим,
На тлачитеље, аге и бегове.

Не спавам,
Јер уснулима клону главе,
А само будни могу да буде.

Не судим,
Али кудим оне који
Жмире кад лоповима суде.

Не носим
Ничији терет сем свог,
Зато ми не стављајте тегове!

Не негирам (свијет),
Него негодујем због
Негостољубивости његове.

Бања Лука, 2005.

СЈЕНА

Лако је надвисити властиту
Сјену кад је сунце у зениту;
Тад си најјачи и нико не гази
По твојој здепастој тамнини.
А шта, кад се у предвечерје
Зраци поравнају са зјеницом
Ока и кад по теби почну да
Пљују, тамо негдје у даљини?
Упамти да и сјена блиједи,
Бива уплашена и почиње да рђа.
Ноћу, кад је мјесец пун, она
Се растеже као уље по води,
Аветињски градећи мост над
Безданом између лакомости
Мржње и пољупца милосрђа.

Бања Лука, 2005.

МРТВО ПРОЉЕЋЕ

Прерано је ово несрећно сунце
Обасјало тај врт,
У неко мртво прољеће,
Неке лепрозне, болећиве године.
Оно пробуди на трен
Крхку љубав између коријена
И земље, између лишћа и неба.
Радовало се сунце
Изданцима блиједозеленим,
Пуповима набреклим
Што пулсирајући
Миришу на младост,
Облаке и срећу.
Ал' заборави сунце како
Мирише срећа,
Онда, кад се помрачи
Његово узаврело, овално лице.
Умјесто траве коров;
Умјесто цвијећа бршљан;
Умјесто бујности трулеж;
Умјесто лептира змије.
Коров, бршљан, трулеж, змије!
Несретно сунце је криво
Јер обасја врт прерано,
Неке лепрозне, болећиве године,
У неко мртво прољеће.

Бања Лука, 2005.

ДОМЕТИ

Докле допиру гласови прошлости што
Одвећ касно гребу ушне шкољке?
Колико далеко досеже ехо јецаја
Сабласника с оне стране пушкомета?

Докучују ли мозгови учењака тајну
Излијечења неке прастаре бољке?
Да ли се тасови Јустиције виде
Из било којег угла Свијета?

Долазе ли до истог циља и
Корњача трома и хитра видра?
Да ли до свих нас на крају
Допре Коначне Истине дах?

Каква је сврха у хладно камено
Тло баченог сидра?
Да ли је крајњи домет
Земља земљи, пепелу прах?

Брод, 2006.

ПЛАЧЕМ ИЗНУТРА

Капље киша
Са унутрашње
Стране окна.

Мрачни минут
У мени
Почиње да сија:

Плачем изнутра!

Изгубљен као
Малена дрвена
Комода барокна

У гомили
Минималистичких
Сваштарија:

Плачем изнутра!

У Кугли празној
Не постоји Смисао
Већ само јека...

Километри душе
У скученом тијелу
Се стишћу:

Плачем изнутра!

Шта некоме
Значи живот
Простог кукурјека

Кад и он вене као
Гусјеница гладна
На увелом лишћу?

Плачем изнутра!

Бања Лука, 2006.

УЗАЛУД ЧЕКАШ

Узалуд чекаш да прошлост
Зачаурена у кукуљицу лажи
Постане предиван лептир
Будућности што носи истину.

Узалуд чекаш да неко дјечи
Чита твоје крваве успаванке.
Дјеца нису спремна за оглодане
Лобање твојих противника.

Каква слика:
У јесење мозгове суморне
Прољеће удахњује бистрину!

Узалуд чекаш искупљење, јер
искупљење се не може купити.
Рођен си без једног уха и
Чујеш само похвале полтрона.

Узалуд чекаш клицање руље.
Она је одавно без вапаја и гласа.
Узалуд чекаш да те величају
Странице историјских уџбеника.

Каква слика:
Млади очеви умјесто оружја
уче дјецу правила бонтона!

Бања Лука, 2006.

ЗЛА КОБ

Зла коб, ил' шта ли је:
Човјек се роди с огрлицом пролазности
Око врата која га сваким даном више стеже.
Варају нас годишња доба и часовници лажу
Јер Земља једнако ротира, мада дани бјеже.

Зла коб, ил' шта ли је:
Од пећине до Мјесеца
Пут наизглед дугачак.
На успутној станици
Измислисмо лицемјерство
Тобож да пречицом стигнемо
Негдје, да у неисписаној
Историји заузмемо мјесто.

Зла коб, ил' шта ли је:
Тек дјечије очи
(од праве плаве до неописиве сиве)
Проричу неку будућност
Која неће постати.
Одрастање је човјеков
Големи камен спотицања и
Мора да смо уклету кад
Дјеца не можемо остати.

Брод, 2006.

КАМА СУТРА

С камом настао,
С камом рођен,
С камом одрастао,
С камом вођен.
Камом мамио,
Камом окомио,
Камом охладио,
Камом окадио.
Кама јуче
Кама данас
Кама сутра.
ВОДИМО ЛЈУБАВ А НЕ РАТ!

Бања Лука, 2006.

И?

И шта то остаје за нама
Сем прашине на лесној заравни
Коју спирају вјетрови и кише?
И ко још цијени
Бијела зрнца зноја на марами
Надничара који једва дише?

И какав је то свијет који
Вриједност мјери бројем нула,
Срљајућ' због њих у нова ратишта?
И гдје несташе времена
Кад смо користили логику чула:
Све множено нулом (било) је Ништа!

И како дићи главу и ићи даље
У годинама Вјечитог Полусутона
У данима без јутра, анемичним, сивим?
И како убиједити себе и друге
Да се може испливати након урона
И да си срећан што те зову живим?

Бања Лука, 2006.

МРТВАЈА

Сједим и посматрам мртвају,
А мртваја као да није мртва.

У њој:
Жамор жаба жеже кроз сутон.
Комарци жилетима сијеку ваздух.
Чапље пљускају по пљесњивој води.
Шаш шушти шамарајући шибље.

Ово је ипак илузија тек.
Мртва је мртваја...

Она је:
Без родитеља и без потомака.
Нит' извора, нит' увира има.
Ко искинута страница романа,
Она не води никуда.

(Живот никада не стоји!)

Бања Лука, 2006.

МИ У МАГЛИ

Одвећ дуго у магли живимо:
С маглом се будимо,
У магли радимо,
С маглом у кревет лијежемо.
У магли нам продају маглу,
Маглу у магли купујемо.
У магли се сударају птице
Уз сабласно грактање;
Непријатељ постаје невидљив,
Пријатељи се губе уз пут;
Циљ је мутан и наизглед
Недокучив за сљепило мрене
Од којег болујемо
Ми у магли.
Постајемо странци себи самима,
Не препознајући властите
Руке и ноге...
И наше мисли су ко сумаглица,
Недоречене и распршене
У хиљаде жеља
Нас у магли.
Гризем и жвачем маглу,
Слипаву ко слузокожа
Потом пљујем згађен,
Па изнова загризам мемљивост
Не би ли прогризао свој
Пут слободе.
Застајем загрцнут:
Хоћу ли успјети тамо,

Ван магле, гдје свијет
Није тек збир обриса
Фигура, облика и сподоба?
Хоћу ли препознати боје,
Мирисе и годишња доба?
Хоће ли моја глава поново
Постати моја под ведрином неба?
Да ли ћу памтити сву ону
Сивост која се обрушавала на нас
У данима кад Ништа било је Све,
А Све само сан
Нас у магли?

Брод, 2006.

БУДИШИН/БАУЦЕН

Дуго је путовање до тебе, а
И ти си превалио хиљаду година
Преко зидина и стаза поплочаних;
Ту, гдје су се Германи и Словени
Вијековима љубили и клали наизмјенце,
Ту, гдје су небројене хорде палиле
И остављале своје паганске кости
Да стрче из земље као јагласи,
Ту, гдје се хљеб натапа у црном пиву,
А тле у крви јуначкој и кукавичкој.
Сада знам зашто си тако спокојан
И зашто су твоја јутра тиха,
Испуњена тек исплаканим молитвама
Која на свим језицима звуче исто:
Ти си велико, прекрасно гробље
И предака и потомака
И побједника и побијеђених
И они који су те видјели
Доћи ће поново
Јер сви се на гробље
Неумитно враћамо.

Будишин/Бауцен, 2006.

НЕБО – ЗЕМЉА

Не питајте ме зашто након
Миленијумских рецитала
И даље појем о Сунцу, Мјесецу,
Звијездама и облацима.
Можда је главу лакше повијати
Него извијати, али је
И небески накит љепши приказ
Од иловаче, црва и огољених хумки!
И шта још човјек да види
Кад гледа доле, осим прстију
На стопалима хладним, који,
Као војници без наредбе,
Тапкају у мјесту не знајући куда даље...
А ако погледаш горе, истински,
Из срца,
Можда ћеш видјети Вјетар,
Тај дах слободе који
Пуни птичје кости,
Или чак кишну кап
Која хита ка Земљи
Доносећи живот након јулске жеге.
О небесима вриједи пјевати,
Јер она су храна и почивалиште душе,
А Земља тамница ума и
Мучилиште тијела!

Добој, 2007.

ЧЕКАЊЕ

Шта чекаш
Бијесан,
Пјењавих уста
Гледајућ' у сат?
Спасење можда?
Или смрт?
Исто је...
Не убија
Вријеме
Него чекање!
Неспокојан,
Већ си упокојен
А ниси свјестан
Да ти казальке
Посмртну
Поворку воде.
Јер чекање Нечега
И није живот
Него бесконачан
Трен надања
И освртања.
Чекање Ничега
Није ништа друго
До безусловна
Предаја вјечном
Отпочинку.

Бања Лука, 2008.

БЕЗ ДОДИРА

Ноћ је
и близина без додира
постаје неподношљива.
Мјесец је досадни
Пантомимичар који
Замиче за облаке
Да би онда поново искезио
Унакажено, избраздано лице.
Он је срећан, без додира.
Давно је научио да
Свака блискост је ужас
Помахниталог бомбардовања
А сваки додир ужарени убуд
Милиона жаока.
Ја још увијек учим.

Бања Лука, 2009.

ПРОЉЕТНО ЈУТРО

Прекрасно прољетно јутро,
Потпуно неумрљано прљавим прозорима
Поздравља ме чедним њихањем врба.
У даљини, у близини – све постаје јасно:
И обриси, и кретње, и мисли,
И задивљени осмијеси почетака,
И спуштена чела завршетака.

Слушам како спава,
Гледам како узбуђено дише,
Као оне ноћи...

Одлазим тихо, на прстима,
Јер ако отвори очи видјећу
Да ме у њима више нема.

Одлазим тихо, на прстима,
Да би она могла да сања
Неког другог мене.

Бања Лука, 2009.

ИЗНУТРА

Кад те прођу
И гњев
И жалост
И кад кренеш крстове
Љубити по богомољама
Сјети се како смо некад
Напајали наше снове
Ликером сутрашњице
И како смо сваки дан
Осмијехом дочекивали.
Нисмо први код којих је
Нешто изнутра
Умрло мучки
Угашено свакодневним
Али смо шампиони
Раног масакра невиности.

Кад те прођу
И очај
И негирање
И кад се погледаш
У музгаво огледало истине
Сјети се како смо некад
Били пуни љубави
Која је избијала кроз поре
Љепљива и мирисна
Недоречена и стидљива.
Насмиј се онда
Посљедњи пут прије него

То Нешто изнутра
Заувијек ишчезне из тебе
И то ће бити знак
Да знаш
Како си једном ипак живио.

Бања Лука, 2009.

РОЂЕНИ У ПУРПУРУ

Многи вам завиде на узвишености вашој,
На стигми свете плаве крви коју хранимо
И на балдахину који штити ваше очи од
Сунца и губавих, урокљивих погледа.
Многи жуде за вашим одајама од огледала
Вашим кочијама и златним житницама
Које рађају царско зрневље што прије ће
Струнути него испунити уста неког од нас.
Порфирогенити моји драги, ја вас жалим!
Ви знате за усуд без маште и тајновитости
Ви знате да сте проклети хиљаду пута од
Завјереника, убогих, босоногих, гладних.
Жалим вас јер иако сте рођени у пурпуру
Ви не живите већ тијелима испуњавате
Сјенке родитеља који задужише и вас и
Вашу дјецу, до самог краја времена.

Бања Лука, 2009.

НА ГРОБУ СИРОТОГ Б. Б.

„Ја, Бертолт Брехт, потичем из црних шума.

*У градове ме је донела моја мати
Док сам јој у утроби лежао. И хладноћа
шума*

*Све до смрти ће у мени потрајати“
(О сиротом Б. Б., Бертолт Брехт)*

Под зидом од црвене цигле која је
Бојена руменилом звијезде и
Квашена знојем безимених да
Не попуца и не умрви се ко креч,
Лежите ти и твоја драга,
Кост уз кост, прах уз прах.
Знао си да се величина не мјери
Грандиозношћу споменика па
На челу носиш неоклесан стећак,
Ко мисао да одапињеш пут неба!
На њему, само твоје име просто
И ништа више:
Ни бремена година
Ни сувишних ријечи
Ни јадиковки, не дај Боже.
И ја желим да одем тако,
Брзо и тихо као сироти Б. Б.
Да ме пусте да лутам
Пространствима силним
Јер зидова под земљом нема!

Бања Лука, 2009.

ЛУЧОНОША

Гдје више свјетлости има,
Ко јаче сија и баца сјену даље -
Александријска библиотека
Или светионик на Фаросу?
Колику снагу данас има ријеч
Обезглављена и тупа,
Расута и угушена у смогу,
Утихла у буци?
Није важно ко је бољи
- Светионик или библиотека -
Јер побједника нема.
Највећи губитници смо ми
Којима су негдје
Дуж еволуцијског
Напредовања закржљале
И очи и уши!

Бања Лука, 2009.

БАЛКАНСКИ ВЈЕТРОВИ

Колико лица има полуострво уклињено
У слану воду што каријатидама ноге глође?
Колико вјетрова дува од Симплегада,
Чувара Босфора,
До крша Истре и муља Саве
И какве ли вијести носе
Преко равница сјевера, све до
Атоса, Проклетија, Олимпије и Риле?
Да ли ја то наду чујем
Како хучи над главама прастарих ратника
Умотаних у коже и очију крвавих,
Скривених под гвозденим штитовима?
Или је то само нови звиждук старог мача
Што мјесечини коље врат и сунцу сијече
Топле прсте који нас тако ријетко милују?

Прекратак је вијек једног роба убогог
Да сазна све тајне овог комадића копна,
Да опрости све гријехе
Гомилане вијековима,
Да испере сву крв
И прљавштину улијепљену
На рукама, хаљинама и образима предака,
Да посрче све клетве, богохуљења и гнусне
Ријечи што затроваше ваздух који дишемо,
Да испости сву раскош појединих
Тако непримјерену у зло и гладно доба,
Да измоли милост и благодот Господа за све
Оне који ће тек бити рођени и чије ће судбе

Тек шамарати непредвидиви и дивљи
Балкански вјетрови.

Бања Лука, 2009.

КРХОТИНЕ

Чиме да спојим ове крхотине?
Крв љепљива је,
Али она је и узрок и посљедица
Овог кошмара – никако рјешење.
Сузе само надаље растачу
Већ растурене темеље
На којима почивамо
Несигурно се клатећи.
Љубав?
Љубављу могу тек
Изгладати оштре ивице изломљеног
И ублажити погубност сваког
Додира и накане да опет
Будемо једно.
Моја је љубав немоћна пред
Режањем бијесне немани са друге стране.
За спасење су потребне све руке,
Раширене у блажени осмијех опроста
И ми, овако безруки,
Немамо никакве шансе.

Бања Лука, 2009.

САТ

Не гледати на сат, значи
Бити жив.
Не гледати на сат, значи
Бити слободан.
Не гледати на сат, значи
Имати времена
За друге, за себе, за свет.
Не гледати на сат, значи
Бити пажљив,
Воleti и бити вољен.
Не гледати на сат, значи
Бити безвремен
И не умјети умрети.

Београд, 2010.

МЈЕСЕЧАРЕЊЕ

Искрашћу се једне ноћи
Из љуштуре целофанских снова
И кренућу пут непознатог
Да забљеснем кроз мрак
Попут ужареног гвожђа.

Искрашћу се једне ноћи
И од тебе и од себе
И отићи ћу да нас тражим
У неком другом свијету
Можда бољем, можда не.

Искрашћу се једне ноћи
У потјери за правим стихом
Као сужањ покоран
Као лопов опрезан
Као балегар упоран.

Панчево, 2010.

БУЂЕЊЕ У ПАРКУ

Слобода.
Муве-тражилице
Ишту сокове живота и
Зује.
И тишина зуји у
Свом безвучју.
Спокој и сигурност,
Свој на своме,
Доле,
Међу мравима...
Јавна душа на
Јавном зеленилу,
Растргана
Распета
Рашчеречена.
Поред ње,
Рашчовјечене авети
У краватама
Хитају ка својим урнама.
Несвјесне свог одумирања,
Са гађењем пљују
На Слободу,
Надмено и
У пролазу.

Нови Сад, 2011.

СЛИЈЕГАЊЕ ЗЕМЉЕ

Још се овдје
земља слегла није.
Још одзвањају ударци
грумења о ковчеге и
мртви нас походе
у сну и за бијела дана.
Још се не смије
рећи шта се сније
и дјеца по рођењу
још примају биљеге,
неког старог мрака,
неких старих рана.

Још се овдје
земља слегла није.
Још након олује
тоне полагаано
и још из рака
испадају кости.
Још се овдје нико
из срца не смије.
Још расправљамо
да л' је море слано
и учимо како да
кажемо: Опрости.

Бања Лука, 2013.

СПИСАК ЗА (Б)АРКУ

Моја жена зна да су се људи
Одавно одrekli Створитеља,
Да све неповратно клизи у кошмар
И да нам се ваља спремати за пут.
Због тога саставља списак за (б)арку.
Она не умишља да ћу бити нови Ноје,
Препаметна је за то,
А ја сам ионако превише кваран
И одвећ уморан за ту улогу.
Њени разлози су себични, приземни и
Базични попут наших могућности,
Скромни као наш *фонд спаса* -
Празна теглица ајвара
Напола испуњена кованицама
(касица-прасица била је прескупа).
Рекла ми је једног јутра:
Саградићеш малу (б)арку од ствари
Које имамо – половног намјештаја,
Довратака и баглама, водоотпорне
Мушеме-столњака са пијаци,
Кеса за смеће и фрижидерских врата.
И шта онда, питао сам.
Ево ти списак, рекла је.
И узми новац из теглице...
На списку је писало:
*Наша (б)арка ће нам дати још
Пар сати живота, можда дан.
То је довољно.
Кутићеш корњачу коју ћемо*

*Понијети с нама.
Потребнија нам је од било чега.
Да нас надживи
И да свједочи
О нашој Љубави.*

Бања Лука, 2014.

БАРБИ И КЕН

На пластичном шпорету
Офуцана Барби пржи рибу
Товљену живом и оловом,
Док уморни трбоња Кен
Сједи у подераној поткошуљи,
Гледа дневник и слади се
Трећом...петом...седмом
Комеморацијом,
Трећим...петим...седмим
Парастосом.
„Тако је лијепо бити жртва!“,
Говори својој млитавој драгој.
Она задовољно клима главом,
На тигањ ставља нову
Порцију отровне рибе
Коју соли аритметичким низом
Отровне мржње.
Ни она, ни он не знају
Како поштовати претке,
Како уважавати смрти,
Како се сјећати жртава.
Ни Барби ни Кен
Нису свјесни да су мртви,
Да су жртве
Којих се потомци сјећати неће.

Бања Лука, 2014.

СКРИВАЧИ

Као некад,
Играмо се скривача.
Угасили смо свјетла,
Ћутимо и гледамо у под.
Наша срца титрају на врату
И дах нам је шкрипав и танак.
Као некад,
Играмо се скривача,
Али забаве у овој игри нема.
Наелектрисану стрепњу
(*Да ли ћемо бити откривени?*)
Замијенили су страх и стид
Какве дјеца не познају.
Као некад,
Играмо се скривача.
Средњовјечни пар у
У подстанарском ковчегу,
У тамници једног времена.
Чистачица Анте Портас
Џогером утјерује дуг.
Играмо се скривача,
Улазна врата су нијема и хладна.
Нисмо код куће.
Немамо кућу.

Бања Лука, 2014.

МАКЕТА

Сјај фасада неокрњен
Бљешти на јулском сунцу
И маса кличе празнини
Иза, над, поред и испод,
Шупљини која испуњава све.
Лутке смо у макети,
У кући страве, зазидани.
Играмо се живота,
Неприродно искежени,
Млохави и и немушти,
Неустрашиви у властитој
Глупости, јер страх
Не постоји у луткама
Без мозга.
Оне не знају да су
Луткари
Слијепи
Глуви
Луди.

Бања Лука, 2014.

ЈЕФТИНА СТРУЈА

Зграда у којој станујем
Тресе се, завија и шуми
Послије десет увече.
Ко не зна о чему се ради
Могоа би помислити да се
Плахте гужвају, да се
Дахће и цвили у заносу,
да кревети ударају у зидове
од страсти.
А заправо, сви чекају
Јефтину струју, па укључују
Веш-машине, рерне, соковнике,
Сушилице и цијела зграда плеше,
Али не од тактова љубави
Већ због отупљујућег јада.

А ако је и било оних што су
У то доба водили љубав,
Нико за то неће знати, јер
Љубав је надгласана буком
И тужно надјачана биједом.
Чак ни подочњаци
Које ће ујутро прекрити пудер
Нису никакав доказ.
Они ћуте о поријеклу
И скривају тајне власника
Од случајних пролазника.

Бања Лука, 2015.

ДЈЕВОЈКА СА ДУДИЊАМА

Истина је:

трећа смјена је вријеме за поезију.

Али, шта то вриједи кад окно портирнице
у којој чамећи дочекујем свитање
гледа на тоалете?

А познато је да су врхунски бардови
о шкољкама и ономе што у њих иде
већ испјевали све.

Пребирам по гомили бајате штампе
наслгане у углу:

Једите више воћа, поручују лекари!

Витамини чувају здравље!

Свјеже воће – дужи живот!

(уз пратеће фотографије румених

и насмијаних лица што су чудом

Интернета доспјеле на рђаву

балканску новинску хартију)

„Све то треба спалити“, гунђам,

погледавам на сат и протежем ноге

до улазних врата одакле се виде

локомотива (музејски експонат) и,

понад ње,

велики дуд (такође музејски примјерак).

Стиже.

Тачно на вријеме.

Као и претходне двије ноћи

сјена незнанке подвлачи се

под крошњу дудовог стабла.

Остало је још мало бесплатног воћа

на нижим гранама и сасвим
је сигурно да сутра неће доћи.
Питам се да ли је свјесна да су
те дудиње отровне, набрекле од
оловних испарења хиљада аутомобила
који их свакодневно опрашују?
Кикот мимоилазећих реплика старлета
које су кренуле у поход на спонзоре
потјера силуету у дубљи мрак
и она, најзад, нестаде у
мрклини иза локомотиве.
Враћам се тромо међу зидове
што гледају на тоалете.
Бјелина папира под свјетлом
штедљивих сијалица не штеди.
Опомиње:
Трећа смјена је вријеме за поезију!
А о чему хартијо?
О родољубљу?
Љубави и пријатељству?
Метафизици?
Античкој философији?
Не...
Ове ноћи пјеваћу о нама.
О васколикој биједи
у нашим њедрима,
у нашим главама,
о биједи око нас.

Бања Лука, 2015.

СВЕ ЈЕ МОГУЋЕ

(нацрт за балкански водвиљ)

Социолог труби о нестанку средње класе
Демограф цвили о депопулацији и
емиграцији

Политиколог на сва звона обзнањује завјере
Еколози бубње о затрованим ријекама
Урбанисти вриште држећи се за главе
Геоморфолог ларма због сјече шума и
ерозије

Агроном јауче над неузораним њивама
Психолози гуде о депресији и стресу

Писци испаљују рафалне акорде
О смрти поезије
О смрти ријечи
О смрти критике
О смрти читалаца
О смрти друштва
О смрти Свијета
О сопственој пропасти...

Недалеко,
Народни посланик цокће,
Посматра чачкалицу којом је
Малочас ишчепркао комад јањетине
Из једне од шупљина у својој глави.
Потом удара дланом о длан,
Па кити хармоникаша
И голуждраву пјеваљку.

Такт 7/8, а реквијем!
Овдје је, ето,
И то могуће.

Бања Лука, 2015.

КУЋА НА ДРВЕТУ

Од дјетињства је маштао о
Неосвојивој тврђави самотности,
О зачараном кутку скривеном
У шуштећој крошњи.
Али његово дјечаштво
Било је номадско,
Обескровљено,
Без дворишта, обездрвљено.
Странице споменара младости
Испуњавали су надничење и
Тешки воњ сиротињског зноја
Који привлачи зунзаре и одбија жене.

...

Напунио је шездесет и осам.
Купио грумен земље
на рубу града.
Живи у адаптираном контејнеру
УНПРОФОР-а
У сјени усамљеног дрвета.
Конзервиран у сновима,
На оријашком храсту споро
И стрпљиво гради кућу.
Нудим му помоћ,
Али он само одмахује:
„Ово морам сам...“

Једног јутра, видио сам
Како пада.
Није било запомагања ни јаука.

Чуо се тек дјетињи крезуби смијех
И урлик: Вриједјело је!!

Бања Лука, 2015.

СУПЕР ГЛУ

Све се распада:
И моје ципеле
И твоје сандале
И ручка на ладици
И копча на торби
И дршка кишобрана
И хрбат романа
И лајсна на полици
И цијев усисивача
И прекидач за свјетло
(прекидач за мрак!)...
Али имамо јефтине
Кинески супер глу
С временом полураспада
Од пола вијека,
А то је много више од
Времена које планирамо
Да проведемо овдје.
Све се може залијепити,
И стварно је глупо
Бринути се због
Свеопштег распадања.
Супер глупо.
Супер глуп.
Супер глу.

Бања Лука, 2015.

ИСПРЕД КИОСКА ДРЖАВНЕ ЛУТРИЈЕ

Ред испред киоска
Државне лутрије
Дуг је, змијолик,
Крезуб, али пун отрова.
Сикће свјетина,
Палаца се
Располућеним језицима
Псује се и оно и ово доба,
Пљује се и на бивше и на будуће.
Куне народ и живот
И свеце и смрт
И оно што долази послије,
Ако постоји.

Стоје у реду грбави сужњи,
Испред киоска једине преостале
Државне институције
Која нешто нуди.
Комбинују датуме
Свог рођења са годином
Рођења унучади,
Несвјесни факта
Да бити рођен овдје
Никако не може бити
Срећна околност.
Они млађи
Гребу срећке не би ли их
Срећа очешала.

Инстант срећка за
Инстант карту у једном правцу.

Бања Лука, 2015.

ТРЕБЛИНКА

Путујемо новим возом
Кроз стару Европу:
Неки уз кикот срчу пјену
Умлаченог холандског пива,
Други постају шестмилионити
Гледаоци YouTube видеа на
Коме дрогирани тинејџер
Покушава да узјаше корњачу,
А двоје у углу звецкају
Пирсинзима на језицима
Док се љубе.
„MittelEuropa никад западније“,
Констатује неко из мрака купеа
Али нико га не слуша.

Путујемо новим возом
Кроз стару Европу:
Улазимо у Пољску,
Три је ујутро,
Већ смо уморни
И досадно нам је.
Сан свладава
Упркос прљавим вицевицама
О Пољацима који
Јадницима на Балкану
Ваљају јефтине
Пасте за зубе.
(„Трећеразредна роба за
Земље Трећег свијета“)

Сањамо
Нахрањени адитивима,
Напојени течним шећером,
Омамљени вјештачким бојама,
Вјештачким аромама,
Вјештачким грудима,
Вјештачком стварношћу.

Путујемо новим возом
Кроз стару Европу:
Пролазимо недалеко од
Треблинке.
„Воз више не иде тамо,
Слава Богу“, каже неко.
Не знамо шта то значи
И није нас брига.
Имамо још млаког
Холандског пива.
Једино то је важно.

Бања Лука, 2015.

ПИТАЊЕ

Бањалуко
Од злата
Јабуко,
Какве ли
Зубе
Имају
Црви
Што те
Изједају
Изнутра?

Бања Лука, 2015.

КОСМОС

Хватам трепушку у лету.
Тјерам те да замислиш жељу
И да дуваш у спојене прсте.
Кажем:
Сујевјерје је једина вјера
Опстала до данашњих дана.
Само оно нам је преостало.
Кажеш:
Невјерујем ти, али вјерујем
У сљубљене прсте!
Палац си ти, а Кажипрст ја.
Међу нама, читав космос.

Бања Лука, 2015.

НАШЕ ПЛЕМЕ

Марији

Наше племе
Нема поглавицу.
Тек два пара усана
Што шапатам дозивају
Трећи, још нерођени.
Наше четвороножно племе
Нема шамана,
Али није обезглављено.
Ми знамо пут,
И баш као
Гуарани индијанци
(наши далеки рођаци)
Тумарамо у
Потрази за
Земљом-без-Зла.
Наше племе
Нема пророчицу,
Али зна шта му је
Чинити: Играти!
Јер, каже легенда,
Ако се у Рај и
Не може стићи
In concreto,
Онда ћемо онамо
Играјући, играјући...

Слатина, 2015.

САДРЖАЈ

НЕГАЦИЈА	5
СЈЕНА.....	6
МРТВО ПРОЉЕЋЕ	7
ДОМЕНИ	8
ПЛАЧЕМ ИЗНУТРА	9
УЗАЛУД ЧЕКАШ.....	11
ЗЛА КОБ.....	12
КАМА СУТРА	13
И?	14
МРТВАЈА	15
МИ У МАГЛИ ¹⁶	
БУДИШИН/БАУЦЕН	18
НЕБО – ЗЕМЉА	19
ЧЕКАЊЕ.....	20
БЕЗ ДОДИРА	21
ПРОЉЕТНО ЈУТРО	22
ИЗНУТРА	23
РОЂЕНИ У ПУРПУРУ	25
НА ГРОБУ СИРОТОГ Б.Б.	26
ЛУЧОНОША	27
БАЛКАНСКИ ВЈЕТРОВИ.....	28
КРХОТИНЕ	30
САТ	31
МЈЕСЕЧАРЕЊЕ	32
БУЂЕЊЕ У ПАРКУ	33
СЛИЈЕГАЊЕ ЗЕМЉЕ.....	34
СПИСАК ЗА (Б)АРКУ	35
БАРБИ И КЕН.....	37

СКРИВАЧИ.....	38
МАКЕТА	39
ЈЕФТИНА СТРУЈА	40
ДЈЕВОЈКА СА ДУДИЊАМА	41
СВЕ ЈЕ МОГУЋЕ	43
КУЋА НА ДРВЕТУ	45
СУПЕР ГЛУ	47
ИСПРЕД КИОСКА ДРЖАВНЕ	
ЛУТРИЈЕ	48
ТРЕБЛИНКА.....	50
ПИТАЊЕ	52
КОСМОС.....	53
НАШЕ ПЛЕМЕ.....	54

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Берислав Благојевић је рођен 1979. године у Славонском Броду. Магистар је географских наука. Иза себе има пет штампаних и по једну аудио и електронску књигу. Поезију и прозу објављивао је у бројним часописима.

Добитник је неколико награда и признања од којих су најважније стипендија Фонда „Борислав Пекић“ (2012), прва награда за кратку причу књижевног конкурса „Сусједи“ у организацији Гете института и Француског института у БиХ (2010) и прва награда за најбољу кратку причу у регији у 2011. години на конкурс часописа „Авлија“ из Црне Горе. Његов први роман „Тиши од воде“ ушао је у ужи избор за НИН-ову награду 2013. Свечаном бесједом отворио је XVIII Међународни сајам књига у Бањалуци 2013. године.

Радови су му превођени на енглески, пољски, шпански, малтешки, њемачки и македонски језик.

Члан је Српског књижевног друштва.

